

Det var en mørk og stormfuld aftennå nej, det var faktisk en solrig augustdag i 2010.

Jeg sad med Politikens bogtillæg, der altid bliver studeret nøje. Så faldt mit blik på følgende overskrift: " Kendt københavnsk antikvariat sat på tvangsauktion"

Jeg greb telefonen og ringede til Anne, min kloge og arbejdsløse slægtning. "Kunne du tænke dig at blive daglig leder af et antikvariat?"

Stilhed i den anden ende af røret. Så kom det tøvende: "Øh jo, jeg elsker jo gamle bøger ligesom dig, men hvad snakker du egentlig om?"

Godt spørgsmål. Nu var det mig, der var tavs, mens jeg tænkte som en vanvittig. Ja, hvad havde jeg egentlig tænkt mig? Hvad skulle jeg med et antikvariat? Jeg havde det jo fint som rimelig succesfuld forfatter af bøger til børn og unge, men der var bare et eller andet helt forkert ved tanken om, at et gammelt, hæderkronet hjem for vidunderlige bøger skulle gå ned.

Jeg forklarede Anne, hvad det gik ud på. Hun lyttede og sagde så: "Men det koster vel en formue?"

Ja, det gjorde, fandt jeg ud af. Jeg ringede til auktionshuset, der stod for handlen og en flink dame forklarede mig, at mindstebuddet var 250.000,- men at varelageret var opgjort til knap 7. mill., så det ville under alle omstændigheder være en god handel!

Hun forklarede mig også, hvordan man tilmeldte sig netauktionen og gav mig telefonnummeret på sælger. Den næste uges tid gik med hektisk travlhed. Jeg havde pengene, og forsøgte at få overblik over økonomien i projektet, og Anne lagde sig i selen og undersøgte bogbestanden (den var ENORM – over 50.000 titler + grafik og det løse!) Der var meget, der skulle undersøges, meget ingen af os vidste noget om, men et eller andet sted følte det fuldstændig rigtigt, at jeg skulle investere alle mine sparepenge – tjent på nye bøger - så gamle, støvede bøger kunne få endnu et liv.

Torsdag som auktionen udløb lørdag var jeg inde på auktionshusets netside. Jeg registrerede mig som bruger, tjekkede endnu engang antikvariatet. Ingen havde budt. Jeg tænkte, at jeg hellere måtte øve mig, så jeg gik ind på bud siden, lagde mit bud 10.000,- over minimumsprisen. Tilfreds med at jeg kunne finde ud af det, ville jeg slette budet igen. Der var jo ingen grund til at begynde at byde op, når der ikke var andre bud, men nej, nej, nej! Det var et bindende bud! Ups!

Jeg ringede igen til den flinke dame, der jo desværre ikke kunne hjælpe mig med andet, end at jeg kunne sætte mit bud ned til minimumsprisen. Det gjorde jeg, og mærkede, hvordan bekymringsormene begyndte at vride sig rundt i maven. Hvad var det, jeg havde sat i gang?

Dagen efter var der mulighed for at se lejemålet, hvor antikvariatet havde til huse. Anne, der bor i København, drog af sted, og jeg ventede med spænding på at høre, hvad hun sagde.

Hun lød temmelig modløs, da hun aflagde rapport. Kælderbutikken var forfalden, der var intet toilet, og loftet var faldet ned flere steder. Åh nej!

Betingelsen i salgsaftalen var, at lokalerne skulle være ryddet 14 dage efter, hvis man ikke ville fortsætte antikvariatet på den samme adresse. Hvor skulle vi gøre af alle de bøger, hvis vi ikke ville overtage slumbutikken?

Ormene i maven blev til kæmpestore slanger, der klemte og bed. Der var stadig ikke andre bud på auktionen. I løbet af et par dage kunne jeg være den fortvivlede ejer af 50.000 gamle bøger uden at have et sted at gøre af dem, og uden nogen som helst mulighed for at sælge dem. Jeg sov skidt de næste par nætter, meget skidt, og lørdag formiddag frem mod kl.12, hvor auktionen sluttede, bevægede jeg mig nærmest rundt i en feberdøs.

Kl.11.58 var der stadig ikke andre bud, og jeg var lige ved at tude. Kl. 12.05 gik jeg ind igen. Antikvariatet var solgt. Men ikke til mig! En anden havde budt 10.000,- over!

Lettet sank jeg tilbage i stolen blot for 5 min. efter at ringe til Anne og sige: "Vi fik det ikke. Skal vi ikke lave et selv, hvor det er os, der bestemmer, hvilke bøger vi vil have. Et antikvariat, hvor man ikke bliver kvalt af støv og bliver væk mellem meterhøje stakke af bøger uden nogensinde at kunne finde det, man leder efter?"

Igen tavshed i den anden ende. Så kom det tøvende: "Mener du virkelig det?"

"Ja, ideen er der jo ikke noget i vejen med. Vi skal bare gøre det på vores egen måde."

Så det har vi gjort. Lavet JosefineO.dk - et antikvariat, der kun findes på nettet, fyldt med skønne bøger, der søger nye hjem. Vi har støvet rundt på loppemarkeder, både herhjemme og i udlandet, og fundet bøger som vi gerne selv gad eje, eller som nogen, vi kender, er vilde med. Vi har taget billeder af hver eneste bog, overvejet, hvordan den

skulle præsenteres og fået lavet den mest fantastiske hjemmeside. Så kig endelig indenfor på www.josefineo.dk , når du er på jagt efter gaver til dig selv eller til andre, du holder af.